

ВИКТОР ЮГО
КАКВО МИ КАЗА УСТАТА НА
ПРИЗРАКА

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2002

chitanka.info

Към бездната вселенска човекът е поел.
Веднъж, като обхождах долмена над Розел,
там, дето в полуостров земята се превръща,
аз зърнах призрак — сянка спокойна и могъща;
ръка огромна вкопчи той в моите коси
и до скалата горе почти ме извиси,
и рече ми:

— По своя пътека крачи всичко
в безкрая: и звездата, и малката мушичка;
съзнава всичко как е родено и защо,
ухото както чува, така и вижда то.
Нещата, съществата неспирно си говорят.
Зефирът, алкионът зареян и просторът,
тревичката, цветчето и кълнът, и прахта.
Как иначе си представяш всемира, вечността?
Ти мислиш ли, че Бог е дал форма на нещата,
и с вечен звън дарил е дърветата в гората,
и бурята, пороя, повлякъл черна кал,
мушицата и храста къпинов с плод узрял,
скалата сред вълните и звяра в планините —
и тоя вечен шепот ей тъй, без смисъл скрит е?
Кажи, нима водите извечни и лесът
ще шушнат, ако няма какво да ни рекат?
Нима на флейта само в морето свири бриза?
Нима и океана надига се и слиза
и паст сред пустотата отваря с дива мощ,
та шумен дим да бълва неспирно, ден и нощ?
Нима се той надвиква и с урагана даже,
и с този рев не иска все нещо да ни каже?
И мислиш ли, че гробът, потънал цял в треви,
тук само тишина е? За миг си представи,
че хилядите рожби на Божето творение —
и розата, и кринът, потръпващи в смирение,
вълните и гърмежът, и сводът син, дълбок —
не осъзнават нищо, като говорят с Бог.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.